

RIKSDAGENS SVAR 132/2009 rd

Regeringens proposition med förslag till lagar om ändring av 7 kap. i konsumentkyddslagen, 36 kap. 6 § i strafflagen och 4 § i räntelagen

Ärende

Regeringen har till riksdagen överlämnat sin proposition med förslag till lagar om ändring av 7 kap. i konsumentkyddslagen, 36 kap. 6 § i strafflagen och 4 § i räntelagen (RP 64/2009 rd).

Beslut

Riksdagen har godkänt följande uttalande:

Riksdagen förutsätter att regeringen innan valperioden går ut lämnar en proposition med förslag till lagstiftning om att beviljande av konsumentkrediter är en näring som förutsätter registrering, för att underlätta för myndigheterna att utöva tillsyn över deras verksamhet som erbjuder snabblån och andra konsumentkrediter och att ingripa i lagstridig verksamhet genom sanktioner, bl.a. genom att avföra konsumentkreditgivare ur registret. Genom den tilltänkta lagstiftningen ska det också ses till att konsumentkreditgivarna har tillräcklig yrkeskompetens och att de är pålitliga.

Beredning i utskott

Ekonomiutskottet har i ärendet lämnat sitt betänkande (EkUB 13/2009 rd).

Riksdagen har antagit följande lagar:

Lag

om ändring av 7 kap. i konsumentkyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i konsumentkyddslagen av den 20 januari 1978 (38/1978) 7 kap. 4 a §, sådan den lyder i lag 85/1993,

ändras 7 kap. 4, 11 a, 11 b och 24 §, sådana de lyder, 4 § i nämnda lag 85/1993, 11 a och 11 b § i lag 29/2005 samt 24 § i lag 385/1986 och i nämnda lag 85/1993, samt

fogas till 7 kap. nya 9 a—9 c och 11 c § som följer:

7 kap.

Konsumentkrediter

4 §

Bestämmelserna i 9, 10 och 11 § samt 12 § 1 mom. tillämpas inte på konsumentkrediter med en kredittid som är högst tre månader. På sådana krediter tillämpas dock 10 och 11 §, om krediten kan användas med hjälp av ett kreditkort eller något annat motsvarande identifieringsmedel. Bestämmelserna i 9 a och 9 b § tillämpas inte på nyttighetsbundna engångskrediter.

Bestämmelserna i 13 och 14 § tillämpas endast på nyttighetsbundna krediter samt 17 § endast på nyttighetsbundna krediter som beviljas för förvärv av en vara.

9 a §

Innan ett avtal om konsumentkredit ingås ska kreditgivaren noggrant kontrollera kredit sökandens identitet. Om identiteten kontrolleras elektroniskt, ska kreditgivaren använda en identifieringsmetod som uppfyller kraven i 8 § i lagen om stark autentisering och elektroniska signaturer (617/2009).

Om kreditgivaren redan tidigare har kontrollerat konsumentens identitet på det sätt som avses i 1 mom. kan kontrollen också ske med hjälp av det personliga identifieringsmedel som skapades för konsumenten efter den inledande identifieringen.

För kundkontrollen gäller dessutom bestämmelserna i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och av finansiering av terrorism (503/2008).

9 b §

Om inget annat följer av lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och av finansiering av terrorism ska kreditgivaren bevara de uppgifter som utgjort grund för kontrollen av den kredit sökande konsumentens identitet i fem år från det att krediten i dess helhet förfallit till betalning. Om oenighet uppstår kring ett kreditavtal ska kontrolluppgifterna dock bevaras till

dess parterna har kommit överens om saken eller ärendet har avgjorts.

9 c §

Om en konsumentkredit söks och beviljas mellan klockan 23 och 7, får de med stöd av avtalet om konsumentkredit beviljade medlen betalas ut till konsumenten först efter klockan 7. Bestämmelserna i denna paragraf tillämpas inte på en höjning av kreditgränsen för kontokrediter.

11 a §

Vid distansförsäljning av nyttighetsbundna engångskrediter kan kraven i 10 § 1 mom. och 11 § 1 mom. uppfyllas genom att ett exemplar av avtalet, med de avtalsvillkor samt andra uppgifter som avses i 11 § 1 mom., lämnas eller sänds till konsumenten när nyttigheten levereras.

11 b §

Vid distansförsäljning har konsumenten rätt att frånträda ett kreditavtal genom att meddela detta till kreditgivaren inom 14 dagar efter det att avtalet har ingåtts eller efter den senare tidpunkt vid vilken konsumenten har fått den i 6 a kap. avsedda förhandsinformationen och ett i 10 § i detta kapitel avsett exemplar av kreditavtalet i varaktig form.

Konsumenten har dock inte rätt att frånträda ett kreditavtal, om avtalsparterna redan har fullgjort samtliga sina avtalsförpliktelser på konsumentens uttryckliga begäran.

Om konsumenten frånträder ett avtal, får som ersättning av konsumenten krävas den effektiva räntan för den tid som krediten stått till konsumentens förfogande. Ersättning får dock inte krävas, om kreditgivaren inte på förhand har meddelat konsumenten att den effektiva räntan debiteras och inte heller om kreditgivaren har börjat fullgöra avtalet utan konsumentens uttryckliga begäran.

11 c §

Konsumenten ska, utan dröjsmål och senast 30 dagar efter det att meddelandet om frånträde har avsänts, till kreditgivaren återbära de medel som konsumenten tagit emot i enlighet med kre-

ditavtalet, annars återgår avtalet inte. Konsumenten får dock avhålla sig från att fullgöra sin egen återbäringsskyldighet tills kreditgivaren fullgör sin motsvarande skyldighet.

Kreditgivaren ska, utan dröjsmål och senast 30 dagar efter det att denne fått meddelandet om frånträde, till konsumenten återbära alla prestationer som kreditgivaren tagit emot i enlighet med avtalet. Från de prestationer som ska återbäras får dock avdras den effektiva räntan enligt 11 b § 3 mom.

24 §

Tillsynen över att detta kapitel följs utövas av konsumentombudsmannen, Konsumentverket och av länsstyrelserna såsom distriktsförvaltningsmyndigheter underställda Konsumentverket samt av Finansinspektionen, om kreditgiv-

ningen hänför sig till verksamhet som Finansinspektionen utövar tillsyn över.

En näringsidkare är skyldig att till tillsynsmyndigheterna överlämna de handlingar som gäller konsumentkrediter och som behövs för tillsynen.

Vid tillsynen över att 9 a § iakttas ger Kommunikationsverket på begäran tillsynsmyndigheten ett utlåtande om huruvida den metod för elektronisk identitetskontroll som kreditgivaren använder uppfyller kraven i 8 § i lagen om stark autentisering och elektroniska signaturer.

Denna lag träder i kraft den 20 .

På avtal som har ingåtts innan denna lag träder i kraft tillämpas de bestämmelser som gäller vid ikraftträdandet.

Lag

om ändring av 36 kap. 6 § i strafflagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 36 kap. 6 §, sådan den lyder i lag 769/1990, som följer:

36 kap.

Om bedrägeri och annan oredlighet

6 §

Ocker

Den som, genom att utnyttja någon annans ekonomiska trångmål eller annars trängda läge, beroende ställning, oförstånd eller lättsinne, vid ett avtal eller någon annan rättshandling för sig eller någon annan utverkar eller betingar en ekonomisk förmån som står i uppenbart missförhållande till vederlaget, ska för *ocker* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

För *ocker* döms också den som vid kreditgivning för sig eller någon annan tar emot eller betingar ränta eller annan ekonomisk förmån som står i uppenbart missförhållande till kreditgivarens prestation, med beaktande av

1) det beviljade kreditbeloppet, kredittiden och övriga villkor i kreditavtalet,

2) den kreditrisk som är förenad med den beviljade krediten,

3) kostnaderna för sådana åtgärder av kreditgivaren som hör till omsorgsfull kreditgivning,

4) sedvanliga kostnader för kreditfinansiering,

5) sedvanliga allmänna kostnader för kredit-
verksamhet.

Denna lag träder i kraft den

20 .

Lag

om ändring av 4 § i räntelagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i räntelagen av den 20 augusti 1982 (633/1982) 4 §, sådan den lyder i lag 340/2002, som
följer:

4 §

Dröjsmålsräntans belopp

Gäldenären ska vid dröjsmål med betalning
av gäld på det försenade beloppet betala en årlig
dröjsmålsränta som är sju procentenheter högre
än den i 12 § avsedda referensränta som gäller
vid tidpunkten i fråga.

Om dröjsmålsräntan enligt 1 mom. är lägre än
den ränta som skulle betalas på gälden för tiden
före förfallodagen, ska dröjsmålsräntan betalas
enligt samma grund som före förfallodagen. Om
gäldenärens förbindelse ansluter sig till ett kon-
sumentkreditavtal eller ett annat avtal enligt 2 §

2 mom. ska dröjsmålsränta dock betalas enligt
samma grund som före förfallodagen i högst
180 dagar från det att gälden i dess helhet har
förfallit till betalning. Om en domstol meddelar
en dom i fråga om gälden innan nämnda tid lö-
per ut, ska ränta betalas enligt samma grund som
före förfallodagen till dess domen meddelats.

Denna lag träder i kraft den

20 .

På gäld vars rättsgrund uppstått före ikraftträ-
dandet av denna lag tillämpas de bestämmelser
som gällde vid ikraftträdandet.

Helsingfors den 20 oktober 2009